

ארבע קופסאות ביום

מתוך: מין בבית העלמין, מאת אסף גברון

מוריס פיטוסי מעשן ארבע קופסאות ביום. הוא קם באמצע הלילה במיוחד כדי לעשן שתי סיגריות, פעמיים בלילה, וחוזר לישון. הוא כל הזמן אומר "יא בן זונה," גם לאנשים שהוא אוהב. הוא דופק לשכנים שלו על הדלת אחרי שהכין קפה שחור בשביל הסיגריה ונתקע בלי סוכר ואומר להם, "יש לכם אולי קצת סוכר להלוות, יא בני זונות?" אבל הם מכירים אותו, זה לא מפריע להם.

ב־1975 מוריס הפסיק לדבר עם האח שלו עוזי. אני לא זוכר בגלל מה. זה היה הרבה אחרי המלחמה, אז זה לא היה קשור למלחמה. זה היה הרבה אחרי הקרב של עלי ופורמן בזאיר, אז זה כנראה לא היה קשור לזה, למרות שאני זוכר שהם התערבו על הקרב הזה בהרבה כסף ואחד מהם הפסיד. זה לא היה קשור לבחורה, עד כמה שאני זוכר, כי עוזי היה כבר נשוי אז, או כמעט נשוי. וזה לא היה קשור לעניינים משפחתיים, כי במשפחת פיטוסי לא היו עניינים משפחתיים. בכל מקרה, מ־1975 הם לא דיברו.

במלחמת לבנון שניהם נפצעו את אותה פציעה, בשתי יחידות

שונות, בשני קרבות שונים, באותו היום. הביאו אותם לאותו בית חולים, חדר ליד חדר. ההורים שלהם כבר היו מתים אז, אבל יום אחד עוזי יצא לטייל במחלקה ופתאום הוא שומע קול, "תגידי לי, אחות, יא בת זונה, את יכולה להביא לי כוס מים, בבקשה?" עוזי נכנס לחדר שממנו בא הקול, החדר הצמוד לחדר שלו, מחזיק ביד שלו כוס מים שהוא בדיוק מילא לעצמו בברזייה של המסדרון. הוא הלך עד המיטה של מוריס והניח את הכוס על המגש לידה. מוריס הסתכל עליו ואמר, "יא בן זונה, רסיסים בכתף ובבית החזה?" עוזי ענה לו, "רסיסים בכתף ובבית החזה. יש לך סיגריה?" מוריס, לא מוריד את העיניים מאחיו, שלח יד לחפיסה והוציא שתי סיגריות. עדיין בלי להוריד את העיניים מאחיו, הוא הושיט אחת לעוזי ותקע אחת בפה שלו, הושיט יד לגפרורים והצית את שתי הסיגריות עם אחד מהם. "שיהיה לבריאות," הוא אמר לעוזי.

שבועיים מאוחר יותר, אחרי ששניהם השתחררו מהבית-חולים, הם חזרו לא לדבר.